

— Нищо, нищо, азъ не се страхувамъ отъ твоитѣ дяволи. Пъкъ нека тази вечеръ се поборя и съ тѣхъ, омръзнаха ми другитѣ.

Нѣмаше какво, подадохъ му ключа и му пожелахъ добра сполука.

Никола се изгуби нататъкъ, а азъ приключихъ стаята и легнахъ да спя. Мина часъ, два, — сънъ не ми дохождаше. Умътъ ми бѣше все на воденицата и предъ очитѣ ми се мѣркаше страшната картина отъ оная нощъ, когато видѣхъ чудовището.

Така прекарахъ нощъта безъ да мигна. Първи пѣтли пропѣха вече и повтаряха. По едно време чухъ кучето да лае и се радва на познатъ човѣкъ. Станахъ бързо, сбутахъ огъня и се вслушахъ навънъ.

„Бай Митко, Бай Митко, чу се гласъ, отвори да видишъ, какъвъ армаганъ ти нося отъ царя на дяволитѣ.“

Това бѣше гласа на Никола.

Отворихъ вратата, поканихъ го да влѣзе.

— Разказвай сега, разкажи какво си видѣлъ и защо си толкова радостенъ.

— Справихъ се, съ твоитѣ дяволи. Но право да си кажа, измжчиха ме доста, защото не били малко, па и юнаци — пуститѣ!

— До воденицата отидохъ продължи Никола безъ да срѣщна нѣкого. Отворихъ я, запалихъ кандилото, сипахъ житото въ коша, пуснахъ водата и тя заклепа.

Тогава стѣгнахъ огъня и съблекохъ дрехитѣ си. Решихъ да се почерпя съ сажди и да заприличамъ и азъ на дяволъ. Взимахъ лоста, заставахъ задъ вратата и чакамъ. Не се мина много и ето че отъ къмъ храсталацитѣ зачууъ писъкъ на гайда и провиквания.

Погледнахъ презъ дупката на ключалката, но веднага се дръпнахъ назадъ. — „Сватбаритѣ“ били съвсемъ на близо, почти до вратата. Ужъ не се страхувахъ, пъкъ краката ми се подкосиха. Потъ изби челото ми.

Вратата запука, ключалката изкочи и на прага видѣхъ да се показва куция главатаръ. Облѣченъ бѣше така, както ти го описваше. Насочи се къмъ коша и като наближи, направи съ ржце нѣщо и